töönud, lähhen ja müün ta ärra, saan ka üks wakka täis rahha."

Suur Klaus söitis surnuga linna, tuttawa aptekre jure, ja küssis, kas temma tahta surnud innimest osta.

„Mis surnud se on? kust sa tedda wõtsid? küssis apteker; „wii ta kirrikoaeda, matta seal mahha."

„Se on minno eit!" ütles Klaus; „ma löin ta surnuks, ja tahhan tedda nüüd ühhe wakka täie rahha eest ärra müia."

„Mis sa jamsid!" ütles apteker. „Ärra sa mitte sedda suggust kurja ennese peale kõnnele, muido saad sa wõlda wiidud." — Apteker selletas Klausile ärra, kui hirmus se olla, mis ta teinud suure kurjusega; kuida ta omma hinge waenlasse kätte annud, kes tedda selle märatu patto sisse saatnud, ja et temma aialikku ja iggawesse nuhtlusse wäärt olla." Klaus kohkus selle ülle ärra, hüppas jonega wankre peale ja aias tuhhat nelja koio pole. Apteker agga ja teit teised üttesid: „se on hulluks läinud!" ja löid käega tagga järrel.

„Ota sa püsti koer, küll ma sulle kätte tasun, sinna pisike Klaus, sa pettis, sa wallelik, sa rahha kratt!" Nenda sinnas suur Klaus, tee peal praggina aiades. Koddo wõttis ta ühhe tündresse tuggewa kotti, läks sellega kaimo jure ja kärgatas teise peale: „Sinna olled mind pilgand, olled mind hädda waia, wõlda saatnud; sinna olled süid, et

ma omma hobbosed mahha nottisin, et ma issi ennesse peale kurja ollen tunnistand, et mind linna rahwas hulluks peawad, et mind kingseppad ja parkalid armetumaks peksnud; nüüd tullin so jure, sulle teit kätte tassuma; pilka siis weel, sinna ilparrakas!"

„Ja nüüd muljutas temma tedda mahha, toppis kotti, siddus kotti suu ohhelikkuga kinni, tõstis kotti selga ja ütles: „Tulle nüüd jõe äre, seal ma upputan sind ärra, kui koera kutsika."

Jõggi olli kaugel ja kott olli, et küll pisike Klaus sees istus, siiski kaunis raske; sellepärrast olli kottikandjal tüddinus käes, ja temmal olli wägga hea meel, et kirriko jure tulli, kus puhhata wõis. Orrilad ellisesid maggusaste, ja koggudus laulis au kiitusse laulu. Klaus ei wõinud möda minna; ta panni kotti kirriko ukse kõrwa mahha, ja ütles: „Laulan paar salmikest süddame kinnitusseks teistega seltsis, enne kui eddasi lähhen; egga pisike kottist wälja ei pease, ja kes tedda ka peastma tulleb? rahwas on teit kirrikus." Ja ta astus kirriku.

Pisike Klaus agga öhkas kotti sees, ja keerles ja pöörles igga piddi, agga ei aidand ühtegi, ei kotti pael annud järrele. Pealegi weel sai ta hea mürraka wasto õlla. Üks wanna purru karjane aias ommad loiosed sealt möda; Klaus agga olli karja jalgus, ja aeti kottiga ümmer.

„Oh ma armetu!" äggas ta kottis, „ollen weel noor, ja pean nüüd jubba taewa riiki minnema."